Derde Advent, Andreas 2025 A
Jakobus 5, 7-10, Matteüs 11, 2-11

Inleiding: Het is Advent, samen gaan we op weg naar Kerstmis.
Ons leven lang al beleven we het elk jaar, het ene jaar met meer emotie dan het andere.
Werd er bv een kind, een kleinkind geboren dan voelde je je een met Maria, met Jozef,
op zulke momenten ben je meer open voor alles wat er om je heen gebeurt,
je bent ontvankelijk…. Wat een mooi woord is dat ontvankelijk:
bereid om te ontvangen met elke vezel in je lijf en hart….

Zou het ook zo kunnen of misschien wel moeten zijn
in donkere en dreigende tijden?
Is de Advent dit jaar daarom nog meer Advent, tijd om het samen uit te houden, durven uitzien,
onszelf afvragend of we nog zo open durven en zouden willen zijn?

Overweging
De grootste profeet op aarde, hoeft dat niet in de hemel te zijn.
God meet met een andere maat. Wij zien vaak op tegen mensen die het
'gemaakt' hebben, zelfs als ze zich onrechtvaardig gedragen, hun macht misbruiken.
God, Jezus, en de profeten, zij zien vooral de kleine mens,
die het niet zo goed getroffen heeft, die veel te verduren krijgt in zijn leven, die altijd weer achteraan loopt omdat anderen hem voorbij lopen, niets ontziend, "maar in het koninkrijk van de hemel is de kleinste nog groter dan hij ".

Johannes was groot, een mens naar je hart, een ruwe bolster blanke pit. Ik voel sympathie voor hem als ik me voorstel hoe hij daar aan de Jordaan staat te preken, opkomend voor wat niet in de haak is. Hij confronteert, omdat wat hij zegt waar is.

Jezus doet het anders, niet beter misschien, maar anders.
Misschien heb je beide manieren wel nodig om de wereld te laten zien
hoe fout het gaat. Johannes schud je wakker, Jezus gaat meer uit van jouw ontvankelijkheid,
het vermogen om je in te leven, om niet weg te kijken
maar om te willen openstaan; dat er dan wonderen gebeuren in jezelf.
Jezus kijkt met milde ogen, bij Hem voel je je vertrouwd, word je stil, en kun je dingen zeggen en denken waar jezelf versteld van staat…

Als je vader, moeder, opa, oma wordt, tante of oom,
als je liefste, je kind, je vriend, je broer of zus sterft
dan staat je leven op de kop,

even voel je hoe groot het leven is, zo niet te vatten,
niets belangrijker dan dat, dan ben je ontvankelijk.
Alle registers open, nooit zo blij, zo open, zo intens verdrietig als dan.

Je raakt aan het mysterie van ons bestaan. Even weet je wat mens-zijn vermag. Dat niets zomaar gewoon is, als je ontvankelijk bent, samen wil uithouden, hoe moeilijk ook.
Dan zie je dat een verlamde een steun vindt, en loopt,
dat een zondaar een arm om zijn schouder voelt en vergeving ervaart.
Dan vraag je je af wie schotelt mij voor wat onrein is, wie een paria, een vijand, gevaarlijk, vies of arm? Wie zegt mij dat ?
Kijk ik goed, luister ik goed,
laat ik toe dat anderen voor mij horen, zien, beoordelen?
Hoe ontvankelijk ben ik voor nep-nieuws om gemakkelijk een oordeel te kunnen vormen, maak ik me er met een Jantje van Leiden vanaf door te doen alsof ik ook een mening heb?

Als je goed kijkt, en als je langer durft kijken, iemand meemaakt, bezig ziet,
het met hem uithoudt, dan ga je anders zien, beter zien, wie ze óók is, wie ze ondanks - toch is - , grappig, eerlijk, trouw, onhandig, veel pech gehad

Uithouden, ook samen hier in onze gemeenschap,
dat je meer kunt leren houden van, naarmate je meer ontvankelijk bent….
als je belangeloos wil ontvangen, niet vasthouden,
dat er dan een dimensie groeit die je draagt,
die ook een gemeenschap, ook de onze, kan dragen.

Als we zo kerstmis tegemoet zouden kunnen gaan...dan zouden alle dreigingen die je kunnen ontmoedigen, machteloos maken,
uit te houden zijn, ook die met pijn en gevaar….
Met elkaar ontvankelijk willen zijn voor het goede nieuws,
de Blijde Boodschap: Ik zal er zijn, het alles zal overstemmen.

Gelukkig hij of zij, - die aan Mij (Jezus), geen aanstoot neemt omdat Ik (Hij) tegen het zere been van de onrechtvaardigheid schop - , die ontvankelijk is
en wil blijven. *Amen*